

Ucenicul pe care-l iubea Isus

Ioan 13.21-25; 19.25-27; 20.1-4; 21.1-7,15-22

Hamilton Smith

© SoundWords, Online începând de la: 24.01.2020, Actualizat: 24.01.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 13.21-25; 19.25-27; 20.1-4; 21.1-7,15-22

Fiecare credincios adevărat iubește pe Domnul.

Când Petru vorbește credincioșilor despre Domnul, el poate spune: „pe care, fără să-L fi văzut, Îl iubiți” [1. Petru 1.8]. În prezența fariseului îngâmfat Domnul a putut spune despre femeia care l-a sărutat picioarele, „ea a iubit mult” [Luca 7.47]. În felul acesta Scriptura recunoaște această dragoste, și Domnul Se bucură de ea. În afară de aceasta, dragostea pentru Domnul are multe făgăduințe, și nu în cele din urmă savurarea deosebită a Domnului și a Tatălui (Ioan 14.21-24).

Diferențe în dragostea pentru Domnul

Însă Scriptura mai arată și că dragostea pentru Domnul la diverși ucenici și în diferite ocazii se întâlnește într-o măsură foarte diferită. Dragostea Mariei din Betania, care a uns pe Domnul cu „mir de nard curat, de mare preț”, era cu siguranță mai mare decât a ucenicilor indignați, care au zis, „pentru ce această risipă?” [Matei 26.6-8]. Dragostea Mariei Magdalena - ea „stătea afară la mormânt și plângea” - a întrecut în această ocazie dragostea ucenicilor, care s-au dus acasă (Ioan 20.10,11).

Dragostea nu este constantă

În afară de aceasta dragostea noastră poate crește și scade. Din cauza încercărilor, dragostea multora poate „răci” [Matei 24.12]. Din cauza ademenirilor lumii, dragostea poate slăbi, ca în cazul credinciosului despre care Pavel spune: „Dima m-a părăsit, iubind veacul de acum” [2. Timotei 4.10].

Deci în timp ce dragostea pentru Domnul este foarte prețioasă în ochii Lui, și ea trebuie îngrijită și urmărită de credincioși, este totuși clar că noi nu ne putem bizui pe o dragoste care este expusă așa de mult unor astfel de variații. Singura dragoste în care ne putem odihni trebuie să fie dragostea care nu cunoaște nici o schimbare: dragostea care rămâne – dragostea lui Hristos pentru ai Săi.

Experiența și savurarea dragostei lui Hristos este ceea ce trezește dragostea noastră pentru El. „Noi Îl iubim”, spune apostolul, „pentru că *El* ne-a iubit întâi” [1Ioan 4.19]. De aceea dragostea noastră pentru Hristos va corespunde măsurii în care noi am cunoscut dragostea Lui pentru noi. Dacă apoi iubim pe Domnul cu mai multă simplitate a inimii, atunci să nu ne concentrăm la inimile noastre și să nu gândim la dragostea noastră pentru El, ci să năzuim ca sufletele noastre să se bucure de dragostea Lui pentru noi.

Dragostea Domnului pentru noi

Efectul faptului că sufletul se bucură de dragostea lui Hristos este prezentat în chip minunat la apostolul Ioan în ultimele zile ale vieții Domnului pe pământ. În contrast cu aceasta, aceeași scenă ne arată cât de trist este dacă ne încredem în dragostea noastră pentru Domnul, așa

cum era în cazul apostolului Petru. Amândoi ucenicii iubeau pe Domnul cu un sentiment veritabil și adânc, care era mai mare decât al celor mai mulți, căci el i-a determinat să părăsească totul și să-L urmeze. Însă un ucenic se încredea în dragostea lui proprie pentru Domnul, în timp ce celălalt se odihnea în dragostea Domnului pentru el. Aceasta este diferența esențială între acești doi bărbați, pe care îi găsim așa de des foarte aproape unul de altul în aceste ultime scene.

Când Domnul, în harul Său minunat, spală picioarele ucenicilor, Petru poate întreba: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?” Și atunci când el învață, că fără spălarea picioarelor nu poate avea parte cu Hristos, atunci strigă imediat cu dragoste înflăcărată, „Doamne, nu numai picioarele mele, ci și mâinile și capul!” [Ioan 13.6,9] Puțin mai târziu el poate spune Domnului cu dragoste sinceră: „Cu Tine sunt gata să merg și la închisoare și la moarte” (Luca 22.33). Și iarăși: „Chiar dacă toți se vor poticni de Tine, eu niciodată nu mă voi poticni” (Matei 26.33). Și apoi, la trădarea Domnului, în dragostea lui înflăcărată pentru Domnul, Petru a scos sabia, ca să apere pe Domnul lui. Prin cuvinte și fapte el pare să spună, „eu sunt omul, care iubește pe Domnul”. În contrast cu Petru, Ioan spune întrucâtva: „eu sunt omul, pe care Domnul îl iubește”, căci în aceste ultime evenimente de cinci ori el se descrie ca „ucenicul, pe care-l iubea Isus” [Ioan 13.23; 19.26; 20.2; 21.7,20]. Este cu adevărat o binecuvântare faptul că dragostea Lui pentru noi lucrează așa fel că noi Îl iubim, dar mult mai minunat este faptul că El ne iubește. De această dragoste minunată s-a bucurat Ioan și el s-a odihnit în această dragoste nemărginită.

Odaia de sus

Ioan 13.21-25: După ce a spus acestea, Isus S-a tulburat în duh și a mărturisit și a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va vinde”. Ucenicii se uitau unii la alții, neînțelegând despre cine vorbea. Și la masă era culcat la sânul lui Isus unul dintre ucenicii Săi, pe care-l iubea Isus. Simon Petru deci i-a făcut semn să întrebe cine este acela despre care vorbește.

Prima ocazie, în care Ioan este denumit ucenicul „pe care-l iubea Isus” este în odaia de sus, așa cum găsim în Ioan 13. Cât de mult ne merge la inimă această scenă! Domnul Isus este acolo cu o dragoste care niciodată nu se sfârșește, căci „deoarece iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13.1). Ioan este acolo și se bucură de dragostea lui Hristos, în timp ce își pune capul pe pieptul lui Isus și el însuși se dă nume ca fiind ucenicul pe care Isus îl iubea. Petru este acolo cu dragoste veritabilă și arzătoare pentru Domnul, dar el se încrede mai mult în dragostea lui pentru Domnul, în loc să se odihnească în dragostea Domnului pentru el. În cele din urmă acolo este și Iuda - fără dragoste pentru Domnul - cu punga cu bani de partea lui și cu satan în inimă, pregătit să vândă pe Domnul și să iese afară în lunga noapte întunecată.

În Domnul Isus vedem cât de aproape L-a adus dragostea Lui față de oameni ca noi, așa că Ioan putea să-și pună capul pe pieptul Aceluia care El Însuși era la sânul Tatălui. În Ioan vedem ce poate face inima Mântuitorului pentru păcătos, prin aceea că îl lasă să se odihnească în chip desăvârșit în dragostea desăvârșită. În Iuda vedem ce poate face inima păcătosului cu Mântuitorul - să-L trădeze pentru treizeci de arginți cu un semn al dragostei.

Spălarea picioarelor s-a terminat și pentru Domnul a venit timpul să rostească cuvintele Sale de despărțire; însă în acel moment inima Lui este încă îngreunată prin prezența trădătorului. Domnul Își varsă inima înaintea ucenicilor Săi, spunându-le: „Unul dintre voi Mă va vinde” (Ioan 13.21). Îndată ucenicii se privesc reciproc, îndoindu-se, neștiind despre cine vorbește El. Prin faptul că unul se uită la altul niciodată nu se vor rezolva problemele care iau naștere între credincioși. Noi trebuie să privim la Domnul. Însă aceasta este posibil numai dacă suntem aproape de El. În această societate din odaia de sus era ucenicul cel mai apropiat de Domnul, acela ale cărui *picioare* au fost în mâinile Domnului, al cărui *cap* se odihnea pe pieptul Lui, a cărui *inimă* se bucura de dragostea Domnului și care se putea denumi ca „unul dintre ucenicii Săi, pe care-l iubea Isus”. Petru, care se încredea în dragostea lui pentru Domnul, nu era suficient de aproape de Domnul, ca să afle gândurile Lui; el a trebuit să-i facă semn lui Ioan.

Învățăm deci, că apropierea de Domnul și intimitatea cu Domnul sunt partea aceluia care se odihnește în dragostea Domnului.

Crucea

Ioan 19.25-27: Iar lângă crucea lui Isus stăteau mama Lui și sora mamei Lui, Maria a lui Clopa, și Maria din Magdala. Isus deci, văzând pe mama Sa și pe ucenicul pe care-l iubea stând alături, i-a spus mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!” Apoi i-a spus ucenicului: „Iată mama ta!” Și, din ceasul acela, ucenicul a luat-o la el acasă.

A doua ocazie, în care Ioan este descris ca ucenicul pe care-l iubea Isus, ne duce la cruce. Acolo stă mama lui Isus împreună cu alte femei credincioase, și un ucenic este acolo – ucenicul, pe care-l iubea Isus. Dar unde este ucenicul care se baza pe dragostea lui pentru Hristos? Vai, el este foarte departe, într-un loc singuratic, cu inima zdrobită; el varsă lacrimi de căință amară. Și unde este ucenicul care se odihnea în dragostea lui Hristos? Ca în odaia de sus, și aici la cruce, el este cât se poate de aproape de Domnul. Și care este rezultatul? El devine un vas folositor stăpânului casei. Mama lui Isus este încredințată lui pentru îngrijire. Odihnirea în dragostea Domnului ne face capabili pentru slujire.

Învierea

Ioan 20.1-4: Și, în ziua întâi a săptămânii, Maria din Magdala a venit dis-de-dimineață la mormânt, pe când era încă întuneric, și a văzut piatra luată de pe mormânt. A alergat deci și a venit la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-l iubea Isus, și le-a spus: „L-au luat pe Domnul din mormânt și nu știm unde L-au pus”. Petru deci a ieșit, și celălalt ucenic, și veneau la mormânt. Și cei doi alergau împreună și celălalt ucenic a alergat înainte, mai repede decât Petru și a ajuns cel dintâi la mormânt.

În dimineața învierii Ioan este amintit pentru a treia oară ca ucenicul pe care-l iubea Isus; și iarăși el este văzut în legătură cu Petru.

Cei doi ucenici, care au aflat de la femei că mormântul era gol, se grăbesc într-acolo. După aceea urmează o relatare despre detalii aparent lipsite de importanță, și anume, că Petru

pleacă primul, că apoi amândoi ucenicii merg împreună și că în cele din urmă ucenicul, pe care-l iubea Isus, a alergat mai repede decât Petru. Nimic din ceea ce Duhul lui Dumnezeu relatează, nu poate fi lipsit de importanță, cu toate că, asemenea cazului acesta, poate fi greu să se înțeleagă importanța unui anumit detaliu. Dar dacă este permis ca această scenă să fie interpretată spiritual, putem vedea ceva, ceea ce cu siguranță este adevărat: chiar dacă bărbatul cu temperament înflăcărat ia deseori conducerea în mână în unele chestiuni spirituale, totuși în cele din urmă conducătorul spiritual propriu-zis este bărbatul care se sprijină pe dragostea Domului.

Marea Tiberiadei

Ioan 21.1-7: După acestea, Isus S-a arătat din nou ucenicilor, la Marea Tiberiadei. Și S-a arătat astfel: erau împreună Simon Petru și Toma, cel numit Geamăn, și Natanael, cel din Cana Galileii, și ai lui Zebedei și alți doi dintre ucenicii Săi. Simon Petru le-a spus: „Mă duc să pescuiesc”. Ei i-au spus: „Venim și noi cu tine”. Au ieșit și s-au suit în corabie; și în noaptea aceea n-au prins nimic. Dar, făcându-se deja dimineață, Isus a stat pe țărm; totuși ucenicii nu știau că este Isus. Isus deci le-a spus: „Copilașilor, aveți ceva de mâncare?” Ei l-au răspuns: „Nu”. Și El le-a spus: „Aruncați plasa în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi”. Au aruncat deci și n-o mai puteau trage de mulțimea peștilor. Ucenicul acela, pe care-l iubea Isus, i-a spus deci lui Petru: „Este Domnul!” Simon Petru deci, auzind că este Domnul, și-a încins haina (pentru că era dezbrăcat) și s-a aruncat în mare.

În această scenă bogată în învățăminte Petru și Ioan ocupă iarăși un loc important, și pentru a patra oară Ioan este numit ucenicul pe care-l iubea Isus (Ioan 21.7). Ca de obicei Petru cel energic și impulsiv preia conducerea. El revine la vechea lui activitate. El nu cere celorlalți să merg împreună cu el, ci el spune simplu „Mă duc să pescuiesc” (Ioan 21.3). Însă sub influența personalității lui dominante, ei îi spun, „Venim și noi cu tine” (Ioan 21.3). Au pornit în larg și s-au străduit toată noaptea, și cu tot efortul deșupra n-au prins nimic.

Când s-a ivit dimineața, „Isus a stat pe țărm; totuși ucenicii nu știau că este Isus” (Ioan 21.4). După ce El le-a prezentat printr-o întrebare ineficiența eforturilor făcute fără o poruncă din partea Lui, El le arată după aceea cât de bogate sunt rezultatele, atunci când se acționează sub conducerea Lui. Imediat ucenicul, pe care-l iubea Isus, recunoaște: „Este Domnul!” (Ioan 21.7). Cine se odihnește în dragostea Domnului are repede o capacitate de înțelegere spirituală.

„După ce au servit masa de dimineață”

Ioan 21.15-22: Deci, după ce au mâncat, Isus i-a spus lui Simon Petru: „Simone, al lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” El l-a spus: „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc”. El i-a spus: „Paște mieluseii Mei”. El i-a spus din nou, a doua oară: „Simone, al lui Iona, Mă iubești?” El l-a spus: „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc”. El i-a spus: „Păstorește oile Mele”. El i-a spus a treia oară: „Simone, al lui Iona, Mă iubești?” Petru s-a întristat că i-a spus a treia oară: „Mă iubești?” și l-a spus: „Doamne, Tu știi toate: Tu cunoști că Te iubesc”. Isus i-a spus: „Paște oile Mele! Adevărat, adevărat îți spun: Când

erai mai tânăr, te încingeai singur și umblai unde voiai; dar, când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde nu voiești“. Dar a spus aceasta, arătând cu ce moarte Îl va glorifica el pe Dumnezeu. Și, după ce a spus aceasta, i-a zis: „Urmează-Mă!“ Petru, întorcându-se, l-a văzut venind în urmă pe ucenicul pe care-l iubea Isus și care se rezemase la cină pe pieptul Lui și spusese: „Doamne, cine este cel care Te va vinde?“ Petru, văzându-l, l-a spus lui Isus: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?“ Isus i-a spus: „Dacă vreau ca el să rămână până vin, ce-ți pasă ție? Tu urmează-Mă“.

După întâmplarea pe mare, când ucenicii au ajuns la țărm, au găsit un foc de cărbuni și pește pus pe foc și pâine și aud invitația să vină să servească masa de dimineață. Fără nici un efort din partea lor s-a purtat de grijă din belșug pentru nevoile lor. După ce au servit masa de dimineață urmează scena de încheiere, în care din nou Petru și Ioan au un loc deosebit, și pentru a cincea oară Ioan este denumit ucenicul „pe care-l iubea Isus” (Ioan 21.20).

Mai întâi vedem aici cât de gingaș acționează Domnul cu acela care s-a încrezut în propria lui dragoste. Petru, care a spus, că el ar fi gata să meargă cu Domnul în închisoare și în moarte, a făcut experiența, că el nu era în stare să învingă înaintea unei întrebări simple ale unei slujnice. Însă în această scenă impresionantă nu se spune nici un cuvânt despre lepădarea propriu-zisă. Despre eșecul grav s-a vorbit într-o întâlnire a Domnului cu slujitorul Lui, la care nici un martor străin nu trebuia să participe. Tot ce știm despre această întâlnire, este afirmația ucenicilor: „Domnul a înviat cu adevărat și S-a arătat lui Simon” (Luca 24.34). Aceasta a fost confirmat și prin apostolul Pavel la câțiva timp după aceea, când a scris credincioșilor din Corint, că Hristosul înviat „S-a arătat lui Chifa și apoi celor doisprezece” (1. Corinteni 15.5). Minunată dragoste, care cu îndurare gingașă a întâmpinat mai întâi pe cu ucenicul care a căzut cel mai mult.

Dacă la prima întâlnire conștiința lui a fost ușurată, atunci în scena aceasta inima lui este restabilă. Atunci Domnul S-a preocupat cu eșecul din afară, aici El tratează rădăcinile lăuntrice, care au condus la eșec. Rădăcina era în încrederea în dragostea lui proprie pentru Hristos, și întrebarea întreită dă pe față temeinic această rădăcină. Este ca și cum Domnul ar fi spus, „Petru, după toate cele întâmplate, afirmi tu încă, că tu Mă iubești mai mult decât toți aceștia?” La a doua întrebare Domnul nu mai amintește pe ceilalți ucenici; El întreabă simplu, „Mă iubești?” La a treia întrebare Domnul folosește un alt cuvânt și întreabă, „Mă iubești? Cu răspunsul al treilea Petru se predă cu totul în mâinile Domnului și spune: „Doamne, Tu știi toate: Tu cunoști că Te iubesc” (Ioan 21.17). Este ca și cum Petru ar spune: „Eu nu mă pot încrede în dragostea mea, nu pot vorbi despre dragostea mea, sau despre ceea ce vreau să fac, dar Tu, Doamne, Tu știi toate și cunoști inima mea, vreau să las în seama Ta să evaluezi dragostea mea și să-mi spui ce trebuie să fac.”

Acum Petru nu mai spune Domnului în încredere de sine, despre ceea ce este gata să facă, ci Domnul în harul nemărginit spune ucenicului Său restabilit pentru ceea ce El îl va face capabil. Domnul spune întrucâtva: „Tu nu te mai încrezi în dragostea ta, ca să faci lucruri mari pentru Mine, tu ai lăsat toate în seama Mea; acum du-te și „paște oile Mele” (Ioan 21.17), „glorifică pe Dumnezeu” (Ioan 21.19) și „urmează-Mă” (Ioan 21.19).

Domnul pare să spună, „A fost un timp, când ai gândit că tu M-ai iubi mai mult decât ceilalți

ucenici; acum du-te și arată dragostea ta, prin aceea că pășunezi oile Mele, pe care Eu le iubesc. Ai gândit să te glorifici singur peste ceilalți, prin închisoare și moarte; acum du-te la închisoare și în moarte, ca să glorifici pe Dumnezeu, și atunci când aici jos toate vor fi trecut, urmează-Mă mai departe în plinătatea gloriei, în care Eu Mă duc.” Nu putem noi spune că acest mod în care El procedează cu un ucenic căzut este una din minunile cele mai minunate din viața Domnului?

Dar ce este cu Ioan? „Petru, întorcându-se, l-a văzut venind în urmă pe ucenicul pe care-l iubea Isus” (Ioan 21.20). Omul, care s-a încrezut în dragostea proprie și a căzut, a avut nevoie de har restaurator și de atenționare, „Urmează-Mă!” Însă acela, care se odihnea în dragostea Domnului, nu avea nevoie de această atenționare, pentru că el îl urma.

Vedem astfel în ucenicul pe care-l iubea Isus, rezultatele binecuvântate, care se arată la aceia care se odihnesc în dragostea Domnului; și anume: ei se află în apropierea de Domnul și intimitate cu El; stau gata pregătiți să fie folosiți în slujba pentru Domnul; fac progrese spirituale; au putere de discernământ spiritual; și ei îl urmează pe Domnul, nu la distanță mare, ci foarte de aproape.

Fie ca partea noastră fericită să fie, așa cum spune mireasa din Cântarea Cântărilor: „Eu sunt a Preaiubitului meu și dorința Lui este pentru mine” (Cântarea Cântărilor 7.10). Chiar dacă putem spune puțin despre dragostea noastră pentru El, ne putem totuși lăuda cu dragostea Lui pentru noi. Este privilegiul credinciosului cel mai de curând întors la Dumnezeu să spună „sunt un ucenic, pe care Isus îl iubește”, și ucenicul cel mai în vârstă și cel mai înaintat nu poate spune mai mult, căci toate binecuvântările se găsesc în dragostea Sa atotcuprinzătoare, care L-a dus să moară pentru noi, pentru ca și noi în măsura noastră mică să mergem și să pășunăm oile Sale, să glorificăm pe Dumnezeu și să-L urmăm în gloria în care El a mers.

[Der Jünger den Jesus liebte](#)

Titlul original: „The Disciple Whom Jesus Loved”
din *Scripture Truth*, Anul 20, 1928, pag. 104-107.

Traducere: Ion Simionescu